

hvis det fremdragne var rigtigt, for at de kunde tage sig i Agt for at gøre noget lignende i Fremtiden. Jeg forstod nu paa den højtærede Minister, at han ikke vilde lade disse Forhold undersøge, i alt Fald ikke anderledes, end de vare undersøgte. Og det Spørgsmaal, der nu foreligger for mig, er, om det lykkedes Ministeren ved den Fremstilling, han gav af det passerede at gøre det indlysende for Offentligheden, at en saadan yderligere Oplysning ikke tiltrænges og ikke er paa sin Plads. Det synes jeg nu ikke lykkedes for ham. Jeg føler mig i alt Fald ikke tilfredsstillet. Jeg er ikke bleven overbevist om, at der ikke fra Politiets Side ved de paagældende Lejligheder er begaaet grove Myndighedsmisbrug; der ere gaaede ustraffede hen, og som ikke burde gaa ustraffede hen. Jeg tror, at en stor Del af Offentligheden har den samme Opfattelse. Jeg skal tillade mig nærmere at belyse, hvorfor jeg ikke føler mig tilfredsstillet, og hvorfor jeg stadig maa fastholde mit Ønske om, at der maa finde en nærmere Undersøgelse Sted af de Forhold, jeg har paaklaget. Jeg kan nu naturligvis ikke gøre det saa grundigt, som jeg gerne vilde, jeg har ikke haft hele det Forhørs- og Rapportmateriale, der stod til den højtærede Ministers Raadighed, den Gang han udarbejdede sit Indlæg. Jeg maa da gøre det paa Grundlag af det af Ministeren selv fremdragne Materiale, ved at kritisere dette Materiale og belyse det ud fra mit Synspunkt. Jeg skal gøre det saa kort, som det er mig muligt.

Jeg maa maaske først gøre den Bemærkning, at den højtærede Ministers Benyttelse af det foreliggende Materiale var — den højtærede Minister tilgiver mig nok Udtrykket — en lille Smule Albertisk. Der skal ikke ligge noget ondt i Betegnelsen ud over det, at Metoden mindede mig om den Metode, som Alberti i sin Tid anvendte i sit Forsvar mod de Angreb, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) rettede mod ham. Metoden bestod væsentlig i, at han med stor Kraft kastede sig over enkelte Ting, hvor der maaske var en lille Svaghed i Modpartens Fremstilling; Ting, der maaske endda ikke hørte til de betydeligste. Alberti kastede sig med Kraft over disse Enkeltheder, hvorimod han gik let hen over andre Ting, der kunde have større Betydning, men som det ikke var saa let at komme udenom. Det er sikkert i mange Tilfælde en formaalstjenlig Metode, men om den egentlig er saa formaalstjenlig, naar det drejer sig om at give en

objektiv Fremstilling af, hvad der er foregaaet, ved jeg ikke.

Den højtærede Minister fremdrog meget stærkt i Begyndelsen af sin Omtale af de Begivenheder, der have fundet Sted, en Mand, der havde givet Politifuldmægtig Carstensen et Nakkedrag. Denne Mand havde jeg slet ikke omtalt, thi selvfølgelig indrømmer jeg, at saadant noget maa ikke finde Sted, at det er strafbart, og at Manden maa have sin Straf derfor. Den højtærede Minister fandt, at det var en alt for mild Straf, Manden havde faaet. Det er maligt, det skal jeg ikke udtale mig om. Det, jeg havde fremdraget, og det, jeg havde til Hensigt at fremdrage, var kun de Tilfælde, hvor Politiet upaataalt formentlig havde begaaet Myndighedsmisbrug. Og naturligvis foreligger der ikke Myndighedsmisbrug i det Tilfælde, hvor Politifuldmægtig Carstensen har faaet et Nakkedrag. Det er klart, og det kunde aldrig falde mig ind at paastaa det modsatte. Ligeledes fremholdt den højtærede Minister stærkt de Optrin, der vare foregaaede ved Lyngbygades Politistation med Stenkast, ituslaaede Ruder o. s. v. Det havde jeg heller ikke omtalt, og selvfølgelig mener jeg ikke, at der i det Tilfælde er begaaet Myndighedsmisbrug fra Politiets Side. Naar den højtærede Minister mener eller ligesom søger at give det Udseende af, at det var om de Personer, der havde begaaet dette, jeg havde sagt, at det var fredelige Borgere, der kun ønskede at gaa i Fred paa Gaden, kan jeg ikke være tjent med en saadan Fremstilling, for det kunde selvfølgelig aldrig falde mig ind at paastaa, at det var fredelige Borgere af den Art, jeg sigtede til.

Jeg skal derefter gaa over til lidt nærmere at omtale de enkelte Ting, som den højtærede Minister fremdrog vedrørende de forskellige Affærer. Jeg skal da først tage Affæren paa Ørstedesvej, og hvad hermed staar i Forbindelse. Det centrale i denne Affære er ikke, hvorvidt Emilie Rasmussen er bleven slaaet eller ej — hvorvidt hun er bleven det, skal jeg senere komme lidt tilbage til. Emilie Rasmussen er ganske vist kommen til at spille en betydelig Rolle i den Affære, men det er egentlig kun som et Bevis mod Politiet, et Bevis for det, som er Kærnen i hele denne Affære. Thi det centrale i Affæren er, hvorvidt Politiet overhovedet har slaaet med Stavene ved denne Lejlighed. Det er derom, Striden staar. Betjentene have nægtet, at de overhovedet have brugt Stavene ved denne Lejlighed til andet end